

ת"פ (ירושלים) 24811-12-23 - מדינת ישראל נ' בכשי אהרן

ת"פ (ירושלים) 24811-12-23 - מדינת ישראל ע"י נ' בכשי אהרן ע"י ואח'שלים ירושלים

ת"פ (ירושלים) 24811-12-23

מדינת ישראל ע"י

עו"ד דריה סיבני

נגד

1. בכשי אהרן ע"י

עו"ד יונתן קיוול

2. חגי בכשי ע"י

עו"ד אליק רפאלי

בית משפט השלום בירושלים

[26.02.2025]

כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום, בשל הטענה שהוגש בשיהוי ותוך חריגה מלוחות הזמנים הקבועים בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה.

רקע

ביום 12.12.23 הוגש נגד הנאשמים כתב אישום המייחס להם עבירות מס. על פי כתב האישום, הנאשמים הם אב ובנו שבין השנים 2016-2018 ניהלו מסעדה, אשר הייתה רשומה על שם נאשם מס' 2. בתקופה הרלוונטית לאישום, הנאשמים הפיקו הכנסות בשיעור של כ-3.3 מיליון ש"ח אך בפועל דיווחו על שיעור הכנסות נמוך יותר והסתירו משלטונות המס הכנסות בהיקף של כ-690 אלף ש"ח.

ביום 27.6.24, במסגרת דיוני המוקד, התקיים דיון ראשון בתיק בנוכחות באי כוחם של הנאשמים. במהלך הדיון העלו הסנגורים טענה, כי המאשימה חרגה מהוראות ס' 57 לחוק סדר הדין הפלילי ועל כן יש להורות על ביטול כתב האישום. בית המשפט קבע כי המאשימה תגיב לטענות עד ליום 25.7.24 וההגנה תהיה רשאית להגיב לטענות עד ליום 14.8.24 ולאחר מכן תינתן החלטה על סמך החומר הכתוב.

תגובת המאשימה הוגשה ביום 26.8.24 וזאת לאחר ארכה שניתנה לה לבקשתה בהסכמת הסנגורים. לאור מתן הארכה בית המשפט קבע שתשובת נאשמים תוגש עד ליום 22.9.24. ביום 22.9.24 הגישו הסנגורים בקשה למתן ארכה בת 14 יום וזאת לאור נסיבות אישיות שלהם ובית המשפט נעתר לבקשה.

ביני וביני, לאור שינויים בסדרי עבודת בית המשפט עברו דיוני המוקד בין שופטים וביום 4.12.24 התיק הועבר לטיפול. ביום 25.2.25, היינו למעלה מארבעה חודשים לאחר המועד שנקבע להגשת תגובת ההגנה ויום אחד לפני מועד הדיון שנקבע בתיק, הגישו הסנגורים את תגובתם לטענות המאשימה.

סיעוני הצדדים

הנאשמים טענו, כי למרות שתיק החקירה הועבר למאשימה בשנת 2020 כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר ובניגוד להוראות החוק ולהנחיות היועץ המשפטי לממשלה.

המאשימה השיבה, כי ניתנו לה אישורים להארכת מועד הטיפול בתיק וזאת בין היתר לאור עיכובים שנוצרו בשל התנהלות הנאשמים בנסותם לשלם כופר חלף האישום. עמדת המאשימה היא, כי בחישוב הארכות המועד אשר ניתנו, עמדה לה תקופה של 24 חודשים להגשת כתב האישום, ובפועל כתב האישום הוגש כחודש וחצי טרם תום המועד, וזאת בניכוי תקופות שאינן באות בחשבון במרוץ הזמן, על פי הנחיית היועץ. לתמיכה בעמדתה, פירטה המאשימה את לוח הזמנים של השתלשלות הטיפול בתיק. עוד טענה המאשימה, כי טענות ההגנה נטענו באופן כוללני, ומבלי לציין כי הנאשמים ביקשו להשהות את הגשת כתב האישום, לאור תחילת מלחמת חרבות ברזל. לחילופין טענה המאשימה, כי גם אם ימצא פגם בהתנהלותה הרי שניתן לרפאו באמצעי קיצוני פחות מביטול האישום.

ב"כ נאשמים השיבו וטענו, כי עצירת מרוץ הזמן בשל בקשת הנאשמים לתשלום כופר לא תועדה כדבעי והמאשימה הקלה עם עצמה בחישוב הזמנים. עוד נטען, כי המאשימה קושרת את שני הנאשמים באופן מלאכותי ביחס לחישוב תקופת הטיפול בתיק, למרות שלא שני הנאשמים פעלו יחד בהקשר של בקשות הכופר. בנוסף נטען, כי המאשימה לא כללה תקופות שהייתה צריכה לכלול במסגרת חישובה וכי האישורים שניתנו לה להאריך את מועד הטיפול ניתנו בדיעבד, ואין בהם כדי לגשר על חריגת הזמנים. עוד נטען בהקשר זה, כי האישורים ניתנו על ידי מי שאינו מוסמך לאשרם. נוסף לאלה נטען, כי המאשימה לא צירפה לתגובתה את מלוא האסמכתאות הנדרשות.

דין

לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ונסיבות המקרה, ראיתי כי דין הבקשה להידחות: ראשית אומר, כי הנאשמים הגיבו לטענות המאשימה באיחור ניכר ללא קבלת רשות, ומצאתי בכך קושי של ממש - ובמיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שמדובר בטענת שיהוי, המוגשת באיחור של ארבעה חודשים מהמועד אותו קצב בית המשפט.

מעבר לכך, מבלי להקל ראש בחובתה של המאשימה לעמוד בהנחיות הפנימיות ביחס למשך הטיפול בתיק, אינני משוכנע שהסעד בגין חריגה מלוח הזמנים הוא ביטולו של כתב אישום, וקיימות אפשרויות נוספות להתמודד עם עניין זה.

גם לגופו של עניין לא מצאתי ממש בטענות הנאשמים ובבקשתם להורות על ביטול כתב האישום: על פי הנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחיה 4.1202 להלן ההנחיה), משך זמן הטיפול בתיק שהועמד לתביעה בעבירות בהן מואשמים הנאשמים הוא 18 חודשים. ההנחיה קובעת, כי יש לגרוע את תקופת הליך הבקשה לתשלום כופר (ס' 4(ג)(8) להנחיה) שהחלטה בעניינה מסורה לגורם חיצוני ליחידת התביעות. בהנחיה גם נקבע, כי ניתן להאריך את תקופת הטיפול בתיק, בין היתר אם נדרשת "המתנה לקבלת חוות דעת מגורמי מקצוע וכיו"ב", וההחלטה על הארכה תיתן על ידי ראש יחידת תביעות "או מי שהסמיכו לכך".

מהנספחים שצורפו לתגובת המאשימה עלה כי המאשימה ביקשה מראש מתן ארכה וזו ניתנה לה פעמיים על ידי עו"ד חנה בן פורת שעל פי המסמכים שצורפו משמשת כמנהלת מחלקה בכירה אצל המאשימה. ב"כ הנאשמים טענו בתגובתם, כי לא הוכח כי האישור ניתן על ידי מי שהוסמכה לכך כדין - ולא מצאתי ממש בטענתם. הטענה נטענה בעלמא, ללא כל נימוק או פירוט, וב"כ הנאשמים רחוקים מלהרים את הנטל לסתור את חזקת תקינות פעולת הרשות (ר' בהקשר דומה בש"פ 8762/18 שם טוב, פס' 12 להחלטה).

לפיכך, לאור הארכות שניתנו למאשימה, עמדו לה שנתיים להגשת האישום. בניכוי התקופות בהן התיק הושהה לצורך קבלת החלטות בעניין בקשות הכופר ובקשות השימוע, עולה כי כתב האישום הוגש במסגרת לוח הזמנים הקבוע בהנחיה.

נתתי דעתי לטענת הסנגורים, שלא היה מקום שהמאשימה תכרוך את שני הנאשמים בכל הנוגע למשך הטיפול בתיק - וגם בה לא מצאתי ממש. הפרדת הטיפול בעניינם של שני נאשמים שלכאורה עברו את אותה עבירה עלולה להביא לתוצאה לא רצויה, של הגשת כתבי אישום נפרדים ביחס לפרשיה אחת.

בצד זאת אומר את המובן מאליו - ככל ששורשעו הנאשמים, יהיה מקום להביא במסגרת פרשת העונש גם את שאלת חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות.

לאור האמור מעלה, דוחה הבקשה.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ה, 26 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.